

РЕШЕНИЕ

№ 3926

гр. София, 15.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 18.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1713** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по чл.23 и във връзка с чл.24, ал.1 т.18 от Закона за чужденците в Република Б. /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Ч. Р., гражданин на Република Турция, без адрес в РБ, срещу ЗАПОВЕД №336з-130 от 18.01.2021г. на Директора на ОД на МВР-Р. за отказ да се издаде разрешение за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

По изложените в жалбата съображения –се моли да се уважи жалбата. На първо място се твърди, че основния мотив за отказ-бракът с българската гражданка Г. А. да е фиктивен- е неправилен. Не са споделени констатираните противоречия в интервютата на съпрузите, доколкото се визира, че лицето назначено за преводач не е сред лицата в списъка на преводачите /И. Гаваз/, поради което се твърди, че част от противоречията, които са несъществени се дължат на посочения превод. Допълва се, че съобщенията в производството са изпращани на български език, без на лицето да се подsigури превод от езика, на който същият говори. Правят се твърдения и за правото на семеен живот, което има различни проявни форми и начин на съвместимост, които конкретно не са отчетени от ответника. С оглед изложеното се твърди, че бракът не е сключен с цел заобикаляне на закона като в тази връзка с жалбата има препращане към събраните в процеса гласни доказателства. С оглед всичко изложено се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание - жалбоподателят лично и заедно с адв.П. поддържа жалбата си

и моли да се уважи. Претендират се разноси по списък.

Ответната страна не се представлява, но представя писмено становище от юрк.Й.. Не се претендира юрк.възнаграждение.

Административен съд – София град, I отделение, 47състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок от 28.01.2021г /заповед връчена на 18.01.2021г./, от надлежна страна, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството пред ответника е започнало по заявление рег.№537300-1941 от 30.11.2020г. на Ч. Р. с искане да му бъде разрешено продължително пребиваване в РБ на основание чл.24, ал.1 т.18 от ЗЧРБ. По същото е установено, че лицето е родено на 08.05.1977г. в Турция, гражданин на Турция и е член на семейството на българската гражданка Г. А. А..

Във връзка със заявлението е проведено интервюто от 02.12.2020г., отразено в докладна записка рег.№5373р-1953 от 03.12.2020г., в която е прието, че има констатирани съществени разминавания, противоречиви сведения относно професията на съпругата, браковете на съпруга, развитието на връзката им, поради което има сериозни съмнения, че бракът е сключен с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в РБ.

С оглед изложеното е било изпратено съобщение рег.№537300-1993 от 09.12.2020г. за тези противоречия и удължаване на срока по заявлението, но съпрузите не са били открити на адреса на пребиваване.

Посочено е, че на 15.12.2020г. са извършени проверки в АИС „Адресна регистрация на чужденци“ рег.№5373р-2011 от 15.11.2020г., от която проверка е установено, че Р. за периодите от 09.09. до 09.10.2020г. и 27.11. до 04.12.2020г. е бил регистриран в хотелите „Ю.“ и „Ц.“ в [населено място]. Направена е и проверка от 17-12.2020г. в хотелите обективизирана с рег.№5373р-2034 от 18.12.2020г. , при която е потвърдено, че са всичките периоди на пребиваване в РБ-включително преди и след сключването на брака, до проверждането на интервюто Р. е живеел сам в хотелите, а не при съпругата си.

Отразено е, че на 13.11.2020г. е проведено и допълнително интервю, при което отново са потвърдени разминаванията.

Маркирано е, че компетентните германски власти са запитани за предходните два брака на Р. /с германски гражданки/ дали не са сключени с цел заобикалящи нормите, регламентиращи режима на чужденците, но отговор до постановяването на акта не е бил предоставен.

С оглед посочените данни –ответникът е приел, че съгласно чл.26, ал.3 изр.първо от ЗЧРБ се отказва издаването на разрешение за пребиваване или респ.а продължаване на срока, когато за чужденеца , сключил брак с български гражданин, има данни, че бракът е сключен с цел, заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците. Предид изложеното е постановена и заповед № 336з-130 от 18.01.2021г., с която е отказано да се предостави право на продължително пребиваване в РБ.

В съдебното производство са събрани гласни доказателства чрез разпита на С. А. –син на съпругата на жалбоподателя.

С оглед изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място видно е видно, че заповедта е постановена от компетентен орган

–директора на ОД на МВР-Р.. Компетентността му следва от чл.23, ал.7 от ЗЧРБ даваща право и на директорите на областните дирекции на МВР да разглеждат заявленията за продължително пребиваване и доколкото адресът е на територията на областта – то е налице и териториална компетентност. Представено е и на л.83 удостоверение №336р-9665 -2 от 08.04.2022г., че старши комисар А., издал заповедта, е заемал тази длъжност. С оглед изложеното се прави извода, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В производството не са допуснати процесуални нарушения. С определение №2049 от 23.03.2021г. за насрочване на делото – на оспорващия е указана доказателствата тежест вкл. и че ако желае да се разпит на лицата З. и А. /администратори в хотел дали сведения за пребиваването на Р./ да се поиска разпит по делегация в определен срок с определянето на въпроси/л.76/. Жалбоподателят съответно не е поискал разпит на посочените лица, поради което събраните от същите сведения на основание чл.171, ал.1 пр.първо от АПК/събраните редовно доказателства пред органа имат сила и пред съда/ вр. с чл.43 и чл.44 АПК са част от доказателствата по делото и следва да се преценят в цялост с останалите доказателства. Съответно видно от чл.171, ал.1 пр.посл.от АПК разпит на лица дали сведения може да се извърши по преценка на съда само, ако е необходимо, поради което след като оспорващият не е поддържал искането си за разпит и съставът не е намерил за нужно да се разпитат администраторите, то дадените от същите данни –са годно доказателствено средство. Също така ответникът се е съобразил и с изикването по чл.35 от АПК да изясни фактите преди да постанови акта си. Съответно е уведомил молителя за развитие на производството и за констатираните противоречия. Дали тези съобщения /посочени в оспорения акт/ са били в превод на турски език е относимо обстоятелство само, ако се установи, че нарушението е съществено т.е да се докаже, че съобщението на български не е разбрано от лицето и така е засегнало правото му на защита. Видно от преписката първото съобщение е за повторно интервю и същото е проведено. Не се установява, че подобно нарушение има и при назначеното за преводач лице. Вписването му или не в регистъра на преводачите – само по себе си не е процесуално нарушение вкл. и съществено. Видно от въпросника на л.30 за проведено с Р. интервю на 02.12.2020г. молителят не е възразил, че не разбира превода на въпросите от този преводач. Видно от същото на л.31- отговорите са кратки. Далеч по обстойни са въпросите и отговорите в интервюто от 11.01.2021г., което е с друг преводач. Видно от протокола от интервюто му от 11.01.2021г. на л.48 изрично е записано, че отговорите са му прочетени и „записаното е вярно“. С оглед изложеното твърдението на защитата в тази насока, която е и бланкетно се приема за защитна теза.

По същество също се споделят констатациите в докладните записки касателно интервюто и крайния извод за брак, сключен с цел заобикаляне нормите, уреждащи статута на чужденците. Разпитът на свидетеля С. А. не оборва констатацията за сключен брак между неговата майка и Р. с цел заобикаляне на закона. Следва да се има предвид, че не звучи правдоподобно обяснението на С., че жалбоподателят е бил на хотел, защото за същия не е имало място в къщата на леля му. Тя е в друг град -К. като отделно от това отсядането в хотел е по различно време /първият път от 09.09. до 09.10.21г. и следващия път -от 27.11. до 04.12.2020г./ и за различни периоди единият от които 1 месец. Ако причината е тази изтъкната от свидетеля -липсата на място – е следвало да се реши по-бързо /свидетелят казва, че е дал пари на майка му да намери квартира/. Също така за периода от 1-месечното му пребиваване в хотел /от 09.09. до

09.10.2020г./ нито веднъж не е бил видян заедно със съпругата си, доколкото администраторът споделя, че е бил сам, видно от обяснения на М. А. на л.41. Противоречие има в показанията на свидетеля за това, че първоначално е живеел в [населено място] при сестрата на майка му, а след това когато майка му се е върнала от Германия– за него вече не е имало място, а „помещението не беше удобно“ като се разбрани той да намери квартира. Намерил е съответно в [населено място], живеели са 1 месец, но обстановката била зле като са отишли в къщата на свидетеля. Ако тези показания са достоверни –се поставя въпроса защо е наета къщата с договор на л.24 –договор за наем от 18.09.2020г. и то за срок от една година, съответно и договорът е заверен и нотариално. Нелогично е, ако при огледа наетата стая е необитаема /в лошо състояние/ –да се наеме изобщо и то дългосрочно. Изложеното води единствено до извода за фиктивност на това правоотношение. В тази връзка е и докладната записка на л.35 №5373р-1997-1 от 14.12.2020г. от младши инспектор Н., че на 11.12.20г. при лично посещение на адреса семейството не е установено. Следва да се има предвид и интервюто, което е проведено със съпрузите на 02.12.2020г. /видно от въпросниците/ като същите са заявили адрес в [населено място], [улица] т.е не отговаря на истината посочено от свидетеля С., че са живеели само един месец там от 18.09. до 19.10.20г. и после са били при него. Ако това е така –е следвало изрично да го отразят във въпросника. Дори жалбоподателят да не е разбрал въпроса /поради превода/, то неговата съпруга – е следвало да посочи реалния адрес. Освен това свидетелят споделя, че майка му и Р. са искали да отговорят дюнерийница, но занятието на жалбоподателя /съдържател на магазин за зимни спортове/ няма нищо общо с посочения бизнес. Именно предвид изложеното-съществени противоречия и нелогичност в показанията на свидетеля, както и евентуалната му заинтересованост – показанията му не следва да се кредитират. От друга страна – и без направения анализ в докладната за сериозните противоречия в интервюта на съпрузите - по делото има достатъчно други доказателства, от които може да се направи извода за фиктивност на брака /сведенията от хотелите, данните във връзка с адреса/.

Видно от докладната записка от 13.01.2021г. на л.43 – са описани несъответствията в интервюта на съпрузите. Първо не се споделя за съществено- съпругата е заявила, че е била сервитьорка, а съпругът –помощен персонал в кафене, тъй като последното не изключва това и да сервира кафе и обратното –да върши и други задължения в обека /на помощен персонал/, особено ако кафенето е малко. Също маркираното на второ място противоречие, че А. не знае името на третата бивша съпруга на настоящия си съпруг- не се приема от състава за значително. Дали имат или не общи снимки –също е ирелевантно. Съществено е дали съпругата е била при Р. в Турция за три седмици през лятото, както той твърди, а тя отрича./т.3/. Правилна е констатацията в докладната на т.6 –за продължаващите близки отношения между А. и нейния бивш съпруг, което също навежда на довода, че настоящият ѝ брак е фиктивен.

Във връзка с последното трябва да се има предвид и доказателство, получено след постановяването на оспорения акт- писмо рег.№А-4148 от 10.02.2021г. на л.23, че и според немските власти лицето Р. е било уличено с включване на фиктивни бракове с двете немски гражданки, но преди да се предприемат мерки – е напуснал Германия.

На следващо място се прави извода, че заповедта е и материално-законосъобразна като съответстваща на чл.26, ал.3 от ЗЧРБ. Нормата регламентира отказ при данни за сключен брак с цел заобикаляне разпоредбите, уреждащи статута на чужденците.

Следва да се обърне внимание, че използвания израз от законодателя е именно „данни“, а не доказателства /подобно на данни за престъпление по чл.70 от ЗМВР/, поради което се постановява и отказ без да има безусловни доказателства за посочената цел на брака. Достатъчно е да има инцидия, че е сключен с тази цел. В тази връзка съдът намира, че по преписката има достатъчно данни за да се направи посочения извод. По никакъв начин не е установена съпричастно на съпрузите един към друга, която констатация следва от анализа на разнообразните доказателства, свързани освен с констатираните противоречия в интервюто им, но и неустановяването на адресите, пребиваването на съпруга на друго място и т.н..

С оглед всичко изложено – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли- касае се за акт, постановен от надлежен орган, в производство без процесуални нарушения, в съотствие с материлния закон и целта на закона.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Ч. Р. гражданин на Република Турция срещу ЗАПОВЕД №336з-130 от 18.01.2021г. на Директора на ОД на МВР-Р. за отказ да се издаде разрешение за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез АССГ пред ВАС. Преписи на страните.

Съдия:

